

Olin tuntenut hänet vain hetken. Vain hetki. Yhden sekunnin ajan en uhrannut ajatustakaan hänen vaaroilleen, hänen vaikeuksilleen. Hän tarjosi minulle Jackia ja Jimiä, joista tuli myöhemmin elämäni ainoat miehet. Ainoat, jotka nielisivät kyyneleni puolestani. Rakkaat sijaiskärsijäni. Pullotettuina, etiketit hohtaen laihojen sormien välissä roikkumassa. Avoin tie otti minut avosylin vastaan. Harley Davidson käynnistyi minun ja harrikkasankarini alla. Ei, en todellakaan tiennyt miten se toimi. En tiennyt mitään moottoreista, en kaasuhanoista. Tiesin vain, että sen jäykät pyörät käyttäisivät jokaisen tuumansa tummalla asfaltilla yhä uudestaan ja uudestaan. Oi, kuinka vapaaksi ihminen voi itsensä tuntea. Kovaääninen moottoripyörä sai peräänsä yhä useampia kulkuneuvoja. Nahkapenkkien päällä ratsasti ylväänä erilaisia kuskeja. Oli pitkäpartaisia, nuoria, katkeria, ja mopoakin kovaäänisempiä. Ja heidän prinsessansa. Ei saanut, ei voinut unohtaa nuoria tyttöjä nahkatakkeineen, kynnet tiukasti kiinni edessä istuvan mahassa. Missä minun nahkatakkini? Missä niitit ja nahkaremmit? En omistanut. Äidistä erkaantunut punatukka omisti vain ohuen hupparin, harmaan topin, ja farkkushortsit tennareineen. Huppu peitti epätavallisia kutreja. Tupakointi oli yksi lukemattomista paheistani, jotka olivat alkaneet kaksi viikkoa sitten. Lukuiset kiro sanat olivat hetki sitten sinkoilleet huulilta, ja nyt otin niitä takaisin filtterin läpi. Keuhkoihin sattui. Hyvittääkö kipuni kaiken? Äiti. Tottakai rakastin häntä. Oma äitini. Kantanut minua yhdeksän kuukautta hedelmätarhassaan, ja kestänyt minua näinkin kauan. Kiitos, mutta nyt luovutan avaimen. Moottoripyörät täytyivät hitaasti bensalla. Savukkeiden kanssa ei edes varottu. Naistenalkujen kimeät naurahdukset kajahtelivat pitkin huoltoaseman betoneita. - Tietääkö äitisi, että olet ulkona? Mustat plugit korvissa heilahtivat miehen leuan liikkeestä. Karhea naurahdus sai vastaansa puolihellän pukkauksen käsivarteen. Siitä aiheesta ei puhuttaisi. Olin jutellut jo jonkin aikaa tatuoidun miehen kanssa, jonka tumman suklaanruskeat hiukset sojottivat eteenpäin, ja sivut oli ajeltu siileille. Tämän vihreät silmät katsoivat minuun miellytettynä. Nopealiikkeiset pallot eivät hitaan älyni mukaan huomanneet kirkkaaseen pulloon kohdistunutta rakkauttani. Se taisi olla sokeampi kuin ihastus miehen kauniisiin kasvoihin ja parransänkeen. Hän oli Diego. Hyvin italialainen nimi minusta. Nenä ei ollut iso. Käsitykseni italialaisesta nenästä mursaksi miehen täydellinen, ensin alaspäin kaartuva, sitten hitusen ylös kohoava nenä. Miksei hänen kainalossaan ollu alipainoa hipovaa nuorta tyttöä? Se paikka olisi nyt minun. Minä saisin nojata bensa-automaattiin, kun hänen kätensä olisi niskani takana, ja hänen sormensa silittelisivät olkapäätäni. Minä olisin se, joka istuisi Davidsonin päällä. Nahkapenkillä. Tästä alkoi matkani avoimella tiellä. Ehkä me eläisimme kauemmin kuin minä.